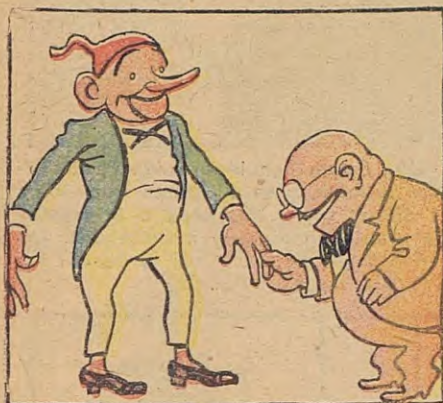

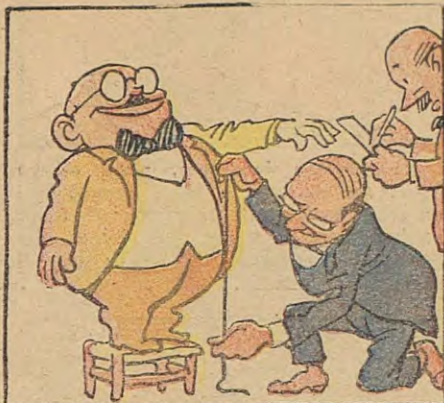
VIROLET

LES COLORAINES D'EN VIROLET

(per Cornet)

En veure el senyor Granota que en Violet sortia tan mudat, exclamà: «Ara m'agrada! Estarà ja cansat de veure aquell jaquè i aquella barretina negres! Fa un altre goig. taninateix!»

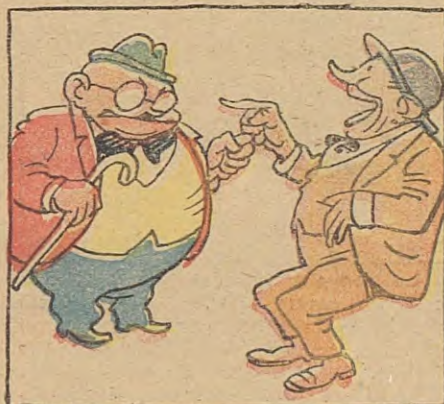
I tot seguit el celebre secretari corregué adalerat cap a cà'l sastre per què li fessin un trajo ben bonic i molt virolat, si podia ésser més encara que el del simpatiquíssim Violet.

Dos dies després, el senyor Granota sortia de casa seva convertit gairebé en un arlequí. Tothom se'l mirava estranyat i meravellat. I és que feia molt de goig amb aquell vestit de coloraine.

Mes, està clar, en veure'l amb aquell americana tan vermella, molts viants el prenen per un guarda urbà i li demanaven com devien fer-s'ho per anar (per exemple) a la plaça de les Olles.

Altres li deien, per la brometa: «Ei, colli: que potser és l'anunci d'alguna tintoreria, vostè?... Ho dic perquè jo tinc de fer-me tenyir uns pantalons i sempre és convenient d'estar ben enterat».

Naturalment que això el feia enfadar de bo de bo. Tant i tant s'exasperà, que un dia se li acostà un home, i cregut el secretari que és tractava d'un nou bromista, aixecà enfurismat el bastó, amb tan...

...mà una fortuna, que en deixar-lo caure amb força dintre un olla d'aquelles de fer bullir el quitrà — que estava disposada allí per les obres d'afaltar un carrer — quedà esquitxat de tan llastimosa manera...

...que, negre com sutge, lluent com un xarol, se n'entornà com pogué a casa seva, vivament entristit en veure la poca durada que havien tingut les seves coloraines. En obrir-li la porta...

...Violet exclamà: — «ai tots tossin com vostè, ja podríem tornar a vendre la rotativa que en Patufet i jo hem instal·lat. Es veu que més que el tiratge en cinc colors, li plauria a vostè que ho féssin solament en negre!».

—«Em mataràs a disgustos!»—clama-
va la senyora Mundeta, tot estovant
el pobre senyor Pepet.—«Tinc massa
paciència! Sóc massa bledal! On s'és
vist gastar deu cèntims per tranvia,
pedent anar a peu?»

La senyora Mundeta, però, es va
equivocar de mig a mig, perquè qui
va tenir la sort de morir-se, va ésser
el bon senyor Pepet. De segur que
l'home necessitava, de bo de bo, el
repòs més absolut.

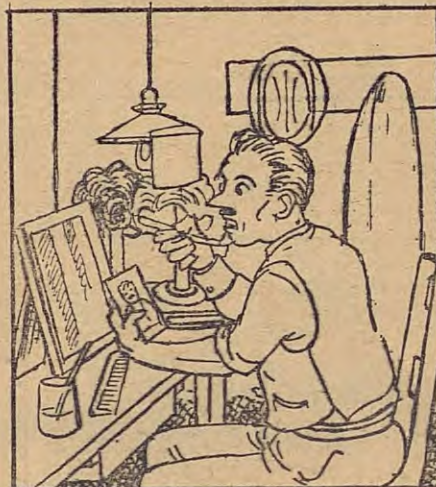
Una amiga ben informada va desco-
brir a la senyora Mundeta que quan
el difunt vivia, dos cops a la setma-
na prenia un aixarop a Canaletes. La
vídua perdé l'esma: —«Si ja ho dic jo,
que sóc massa mansal!»

I el remordiment de no haver cas-
tigat prou el seu marit no la deixava
viure. Un dia va veure un gran car-
tell: «El Dr. Berruga invoca els espe-
rits, els fa aparèixer i els fa parlar.
S'admeten encàrrecs per a l'altre
barri».

La senyora Mundeta se n'hi anà
com un coet: —«Dr. Berruga; vostè
que hi té la mà trencada. Pagant el
que fos, voldrà fer-me aparèixer en
Pepet». —«Necessito el seu retrat».
—«Aquí el té». —«Tenia defectes?»
—«La beguda». —«Whisky?» —«Aixarop!»

Amb tot el dissimul, el Dr. Berruga
havia fet passar el retrat a en Ra-
feques, còmic tronat i encarregat de les
aparicions «espirituals». Com que en
Rafeques es caracteritzava magnífica-
ment, féu una imitació perfecta del
senyor Pepet.

El Dr. Berruga deixà la sala a les
fosques i començà a mirar fixament
una cortina. Després, tot rondinant pa-
raules misterioses i fent amb les mans
uns gestos de Tòrtola València, acabà
per fer aparèixer el senyor Pepet.

—«Oh, sí és ell mateix!... Ara me
les pagaràs, grandíssim! Burlar-se d'u-
na pobra dona inofensiva! Es a dir
que te n'anaves d'amagat a Canaletes
a prendre aixarop?» I, pim i pam!, va
deixar el pobre Pepet (imitació) més
tou que un coixí de plomes.

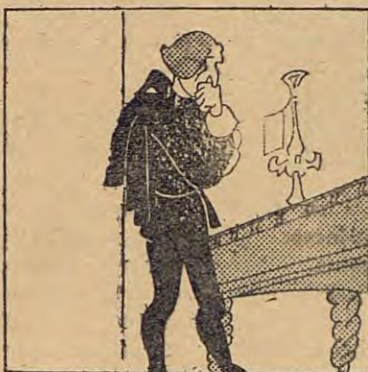
En Rafeques ba ballar de valent; tot
ple de blaus i d'esquinços. Així fou
que quan pogué sortir de la clínica,
se n'anà a presentar la dimissió del
càrrec amb caràcter d'irrevocable. Ja
en tenia ben bé prou!

HERENCIA IMMERESCUDA

per Castany

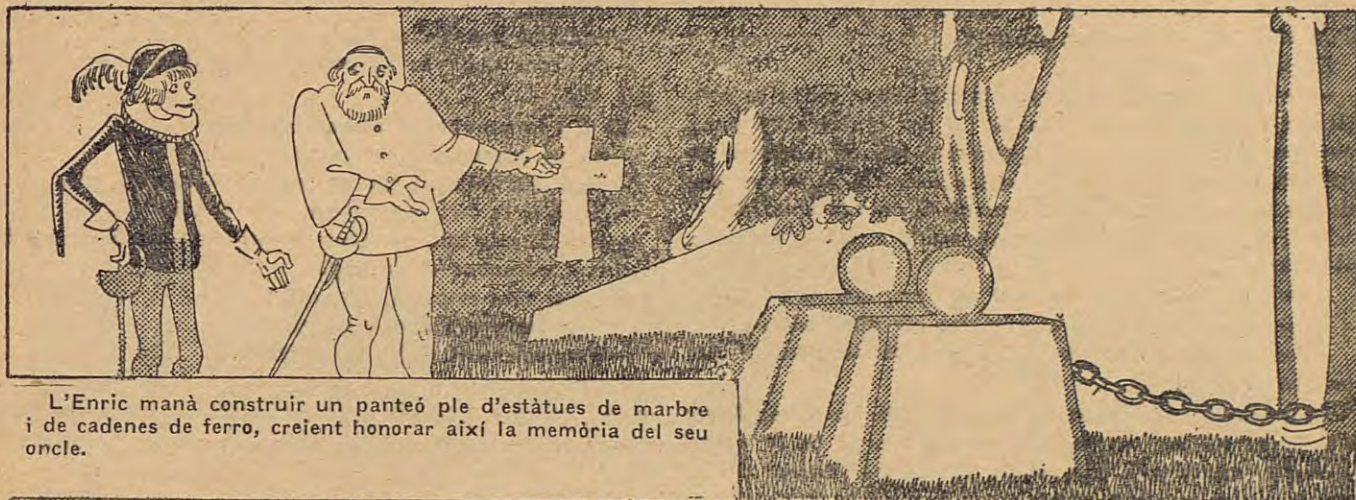
Abans de morir, don Romuald de Regalèssia va pregar al notari que no entregués la seva fortuna fins a saber quin dels seus nebots era el millor.

El notari, fonament preocupat, rumiava, sense trobar-la, la manera d'acomplir a consciència la voluntat del difunt.

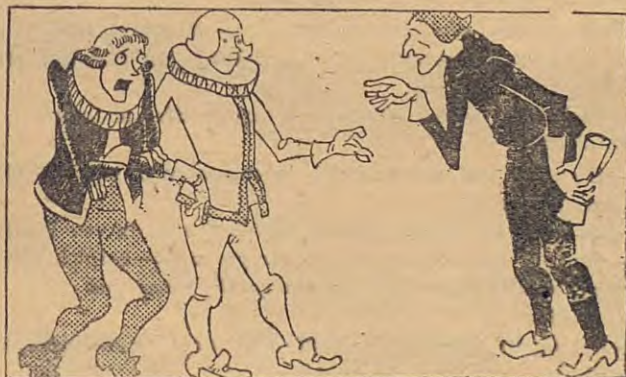
Va cridar els dos nebots, Enric i Albert, i els comunicà la mort del seu oncle, dient-els-hi que eren els únics hereus, però que no entrarien en possessió dels béns fins a complir uns requisits que faltaven.

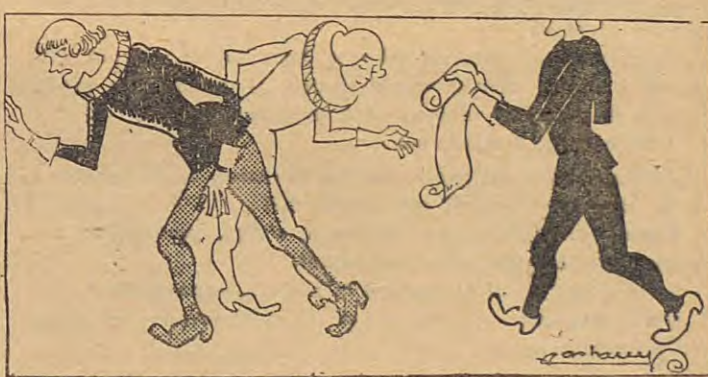
L'Enric manà construir un panteó ple d'estàtues de marbre i de cadenes de ferro, creient honorar així la memòria del seu oncle.

L'Albert, més humil i menys amant de fastuositats i d'ostentacions, començà a repartir almoines i a socórrer tots els desgraciats que trobava al seu pas.

Passats unes dies, el notari els va cridar, assabentant-los que el seu oncle no havia deixat res. —«Malaguanysats diners que m'he gastat en el panteó!»—exclamà l'Enric.

L'Albert, al contrari, es mostrà satisfet d'haver socorregut tants desvalguts. Veient això, el notari li participà que ell era el mereixedor de l'herència. Mentrestant, l'Enric maleïa la treta que l'havia perjudicat.

LA VENTAFocs

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

—Déu sia amb vosaltres, gentils damiselles, i us doni totes les ventures que pogueu merèixer—digué el príncep.

—Poques seran—comentà en veu baixa en Badinet.

—Som les vostres humils serventes, altesa—digué la marastra, salutant.

El príncep, donant una mirada a son entorn digué:

—De l'amor les sagetes el meu cor han ferit per mà de la més bella aparició que ulls d'home hagin mai pogut admirar. La formosa fugitiva no deixà més penyora de la seva presència en mon palau que aquesta xinella de cristall que aquí veieu.

I, dient això, mostrava un herald que portava damunt d'un coixí d'or la preciosa sabateta

El príncep continuà:

—Per cap altra senyal no podria reconèixer millor la misteriosa donzella que va robar-me el cor i així estic segur que heu de permetre, gentils damiselles, com tantes altres ho han permès de bon grat, que provem si el vostre peu de tan bella estructura podrà contenir-se dins la xinella.

La Ponceлина, que havia pogut sentir aquestes paraules, sospirà:

—Verge Santa! Doneu força al meu cor, que no en treixi.

La marastra, sentint-la, es mig girà per dir-li entre dents:

—Fes per callar i no moure't, si no vols que t'esclafi com una mala cucal

Seguidament, adreçant-se al príncep, tota faceciosa, digué:

—Es de tot cor, altesa, que agraim l'honor de la vostra visita, i estic segura que poques passes més haureu de fer per trobar el peu que pugui caber dins de la xinella. Mireu-les, senyor, les meves filles! D'elles es pot ben dir que per peus tenen ponceles.

Ço que féu exclamar a en Badinet, en veu baixa:

—Déu nos enguard d'una trepitjada!

—Provem, doncs, si us plau—féu el príncep.

I allargant la mà per acompanyar la damisella fins l'escambell on havia de seure per fer la prova, digué:

—La primera de vosaltres?

—Jo, senyor—cuità a dir la Girassol.—Sóc la gran... Però, per això, no molt gran encara.

—Cal! Si és una nena!... No fa pas gaires anys que en va complir quinze.

—Era el segle passat!—comentà en Badinet.

Entretant, Girassol s'havia assegut en el tamboret, i un dels acompanyants del príncep li estava emprovant una de les xinelles.

Després de fer tots els esforços imaginables, ell per calçar-la i ella per fer-hi entrar el peu, el que feia la prova tingué de declarar, adreçant-se al príncep:

—No hi cap, tampoc, senyor.

—Com, que no hi cap!—protestà Girassol, no resignant-se a la derrota.—Però, si em ve molt bé!

I per demostrar el que afirmava, s'alçà, provant de caminar, afectant una gran naturalitat.

—No veieu? Si ni al peu me la sento!...—anava dient ella.

Però tots veien que no era cert i es mofaven i tot de la seva insistència.

—Li ve tan bé a ella aquesta sabata, com a mi la seva perruca!—exclamà en Badinet.

I el príncep, sense fer cap cas de Girassol, s'adreçà a Roserblau, i la invità:

—Ara vós, damisella.

Però la Girassol encara insistia:

—Mireu, senyor. Ni pintada...

—Però si li sobra un pam de peu!—exclamà encara en Badinet.

El príncep, per tota resposta, la prengué de la mà tornant-la al tamboret perquè el provador li tregués la xinella. Aquest, mig en mofa, mig seriós, li digué, tot descalçant-la:

—Podeu estar ben satisfeta, perquè si no fos pel dit gros, fóra per vós.

Seguidament el mateix príncep acompanyà Roserblau a l'escambell.

—Ara vós, damisella.

—Jo, com que sóc la petita, potser em vindrà bé—digué ella.

Es féu la prova i el servent declarà:

—No us sobra més que mig taló.

—Però dels dits em cau bé, veritat?—preguntà ella

—Els dits és cert que entren, però el taló no.

—I ve de mig taló per ésser l'escollida?—digué encara Roserblau, mirant-se el príncep.

Ell, per tota resposta, preguntà:

No són més que dues les germanes?

—Dues solament...—féu la marastra.

La Ponceлина, entretant es dolia; però, com intentar fer-se veure, si totes eren allí per ocultar-la?

—Si el coratge no hagués de mancar-mel...—sospirava la pobre Ponceлина.

—Callaràs, d'una vegada!—la reptava d'amagat la marastra.

I vingué l'instant que el príncep es disposà a marxar.

—Senyora...—digué, besant la mà de la marastra.

Seguidament anà per besar la mà de Roserblau.

—Damisella...—digué.

Però, en agafar-li la mà, l'esguard del príncep es fixà en l'anell que Girassol portava en un dels dits:

—Que és el que veig!—exclamà llavors, profundament sorprès.—No és aquest l'anell que vaig donar a una pobreta llenyadora un dia en el bosc?

—Oh, jo, senyor...—barbotejà la Girassol, no sabent què cosa dir.

La Ponceлина sentí que el cor se li parava.

—Oh, qui podés dir-li!—exclamà, fent un moviment per sortir de darrera de la marastra.

Però aquesta, d'un cop de peu, la tornà a arreconar.

El príncep, entretant, tot era mirar-se la Girassol amb la més gran sorpresa.

—Serieu tal volta vós la que aquell dia, disfressada de Ventafocs...

—Digues-li que sí—aconsellà la marastra a la seva filla, en veu baixa.

—Jo mateixa, senyor—afirmà Girassol amb la veu incerta.

—Oh, no, que el meu cor ja no pot més!—sospirà la pobreta Ponceлина, des del seu amagatall, sense que podés ésser sentida.

—T'haig de tallar la llengua!—l'amenaçà la marastra, entre dents.

El príncep no es sabia avenir de veure la seva baga en el dit d'aquella damisella:

—Però, com pot ésser, que una damisella com vós es pla-

gués d'anar pel bosc amb un vestit tan poc escaient, i amb un feix de llenya damunt de l'espatlla?...

—Per veure'l a ell, digues-li—aconsellà la marastra, per darrera de l'orella.

—Per veure-us a vós, senyor—repetia ella.

Però el príncep no s'ho podia creure:

—No semblàveu tan... Tan, com us ho diré jo... Semblàveu més jovejant... Veieu, l'anell? Recordo que us venia molt més balder que no pas ara, que amb prous feines us ve bé al dit petit.

—Senyor... (Oh, quina angoixa!)—exclamava en el seu intern, la Girassol.

Diria que no sou pas vós la minyoneta del bosc—continuà el príncep.—Ella era menuda i gentil, i anava tota esporuguida, modesta i humil com una tortoreta. I vós no sou pas així, tan altiva com us veig.

—Ai, Déu meu!—feia ella, no sabent com sortir-se d'aquell mal pas.

—Respon-li, donal!—anava fent la seva mare.

Llavors, el príncep, adonant-se del posat de Girassol, ja no va tenir cap dubte.

—Què us passa? Per què us pren aquesta angoixa? — exclamà.

I veient que ella encara cercava a fer-se l'interessant per atraure la seva compassió, cridà molt seriosament:

—Es perquè heu gosat mentir-me, no és això?

—Ha estat l'altra filla, senyor. Veritat, que has estat tu, Roserblau?

—Això és; he estat jo mateixa — afirmà ella.

I el príncep se la mirava que no se'n sabia avenir.

—Vós? Heu estat ben bé vós? Era la vostra veu la que jo he sentit i que m'ha ressonat dins del cor? Parleu: Que la torni a sentir la vostra veu, encara.

La Roserblau no gosava pas parlar; però tement enutjar el príncep amb el seu silenci, a l'últim digué:

—Ha estat ben bé la meua veu, senyor.

—Oh, no! Mentiu! — exclamà el príncep, en sentir-la — Mentiu també!... Però, qui ha estat, doncs, la que ha parlat amb la veu que el meu cor enyora? — preguntà ansiosament.

—Per aquí darrera us en diran alguna cosa, senyor! — cridà en Badinet enretirant la marastra amb una suau empenya i deixant al descobert la figureta gentil de la Ventafocs.

En aquell moment en Fidel la prengué de la mà i, acompanyant-la davant del príncep, li digué:

—Oh, no! — intentà d'excusar-se ella.

—I, doncs, aquest anell? Parleu!

La marastra intercedí suplicant:

—Oh, senyor, no sigueu rigorós amb la meua fillal!

—La que ha estat capaç de mentir al príncep, capaç deu ésser d'haver robat aquest anell que no us pertany! — cridà el príncep.

I girant-se vers els seus soldats, manà:

—Soldats!

I ja anava a donar l'ordre que l'agafessin, quan la Poncellina, portada del seu bon cor, exclamà:

—Perdó per ella, senyor!

En sentir la veu de la Poncellina, el príncep ja ho oblidà tot.

Avidiós, cercà amb l'esguard d'on havia sortit aquella veu estimada, però ja la marastra havia tingut cura d'ocultar-la, altra volta darrera seu, tenint bon compte de folgar les seves faldilles perquè no podés ningú descobrir-la.

—Qui ha parlat? — exclamà el príncep corprès d'emoció, tornant a mirar a tots entorns.

Llavors la marastra, fent avençar la Roserblau, digué:

—Aquesta és la que ha parlat y aquesta no menteix, senyor príncep.

—Perdoneu-les, senyor! — fou la primera cosa que demanà la Poncellina caient de genolls als peus del príncep per implorar el perdó de les seves enemigues.

Però el príncep en sentir-li la veu, li agafà ambdues mans per fer-la alçar, exclamant:

—Oh, sí! Tu ets la que ha parlat! Ets tu, ben bé tu, la de la dolça veu dels bells records!

—Però, senyor, si és la nostra serventa! — encara gosà dir la marastra.

—No us la cregueu! — cridà tot seguit en Badinet — És la Poncellina; la filla del nostre amo!

—Això és el cert, senyor — afegí en Fidel — També la marastra ha mentit.

El príncep no tenia prous ulls per mirar-se la seva princeseta. I sentint tremolar les mans de la Poncellina, tament com quan havia entrat al ball la nit passada, li repetí com allí, amorosit:

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 389. — JOSEP ALEGRE.

Núm. 390. — JOAN BAQUES.

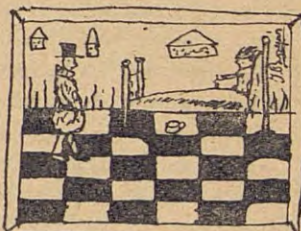
Núm. 391. — JOAN BERNADELL.

Núm. 392. — ANTONI DALMASES.

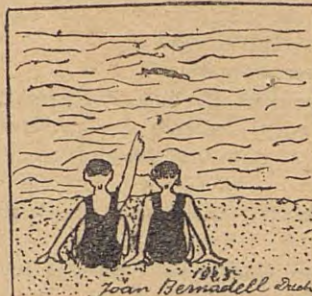
—Una caritat per l'amor de Déu.
—Un altre dia, germà.
—Almenys una poma per la set.
—Si vós voleu una poma per les set, jo vull una costella per les vuit.

Núm. 393. — J. COSTA.

—Miri, ja se'n pot anar. No vull un criat dormilega a casa meua.
—Caram, senyoret, és que dormo perquè no m'agrada estar sense fer res.

Núm. 394. — EDUARD RIERA.

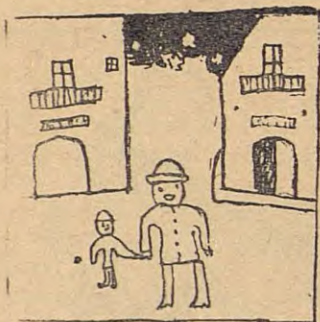
—Veu aquell bulto allí a la dreta? Doncs em sembla que és un tiburó!
—No, senyor; és la meya senyora que està fent una planxa.
—Dispensi, la planxa l'he feta jo

Núm. 395. — AMADEU ALTISENT.

Moço: porti'm una perdin.
—Volant!
—No, senyor, no: porti-me-la amb patates.

Núm. 396. — MANUEL ESCOBAR.

El nen: —Escolti, papà: Que corre la lluna?
El pare: —No, maco.
El nen: —Doncs per què em segueix al meu darrera?

Núm. 397. — ERNEST MESTRE.

—Escolti: el núm. 100?
—A la casa del costat.

Núm. 398. — JOAN TUTO.

—Moço: porti'm un vas d'aigua. Ja em dispensarà, però tots els que tenim són de vidre.

Núm. 399. — JOSEP FARRAN.

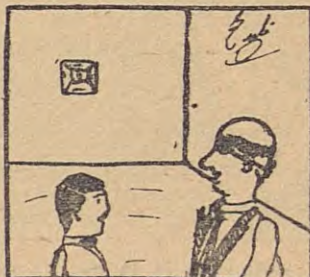
—Sí, senyor; els correus estan molt malament en aquest país.
—Per què?
—Figuri's: Fa quinze dies que vaig enviar 84 factures i només n'hi he cobrat tres.

Núm. 400. — PEPETA RIBO.

—En què s'assembla un detectiu amb nosaltres?
—...!
—En que estem sobre la pista.

Núm. 401. — JOSEP M. MISSER.

—Tu sí que tens sort, no essent borni com jo.
—No, home; perquè vós amb un ull me'n veieu dos; en canvi, jo, amb dos, només us en veig un.

Núm. 402. — RICHARD AMO.

—Pere, oi que tu i en Pau es varen tirar els tinters pel cap?
—Sí.
—I qui va fer blanc?
—Ningú, tots vàrem fer negre.

Núm. 403. — MARGALL LLUSA.

—Mira, aquella senyora porta un sombrero nou i encara el deu.

Núm. 404. — A. CAPELL.

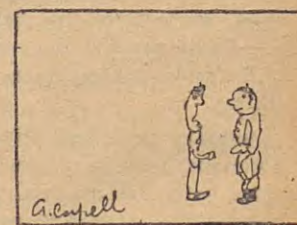
—Els canons que tiren les bales més lluny són els morters de 42.
—I aquests morters també serveixen per fer all i oli?

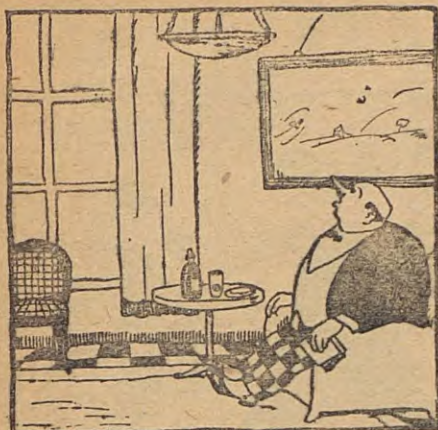
—Quina sort donya Paula, encara té la mateixa minyona que quant es va casar.
—I quant es va casar?
—Ahir.

—Noi, aquesta calor ens matarà.
—Justament ara que ja no corren els pistolers.

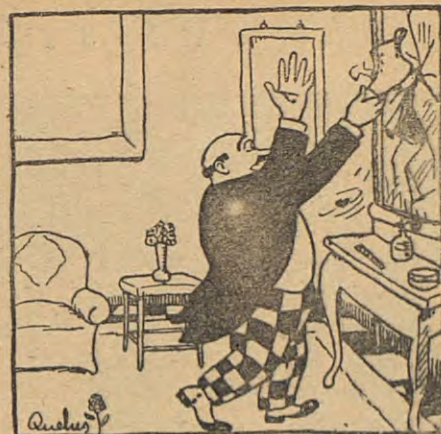
—Mira: La pilota que hem penjat val vuitanta cèntims. Tu pagues els vuitanta cèntims, i jo pagaré els restants.

Té en el seu quarto en Sirera

Per a veure si la mata

La mosca ha fugit avall

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

12

13 8 11

15 14 9 10 5
16 18 17 3 4

19

20 12
21 12

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

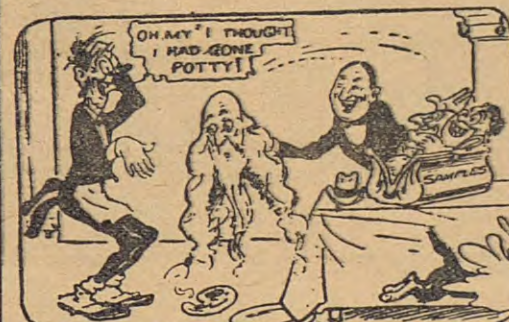
—Porteu-me dinar.
—Va desseguida!

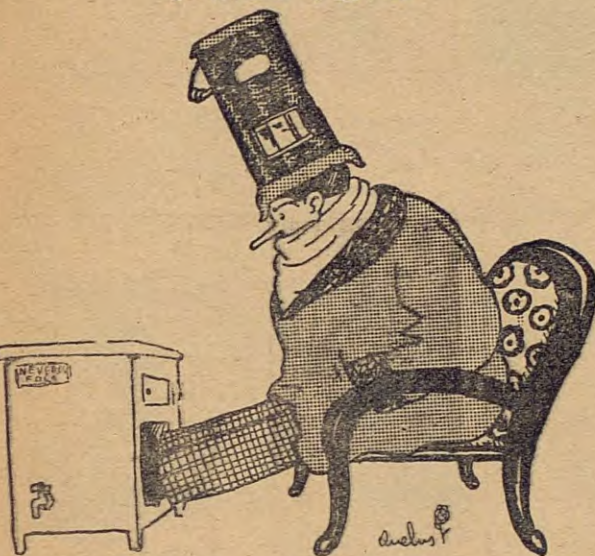
—Fa una hora que m'espero; veïam si m'hi sortiran cabells blancs!
—Va desseguida!

—Valgam Sant Nin i Sant Non!
—Ja us ho deia jo que m'hi sortien cabells blancs!

—Vaja, no us espanteu; ha sigut una broma... Com que sóc viatjant d' carotes...

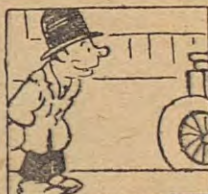
IEROGLIF C

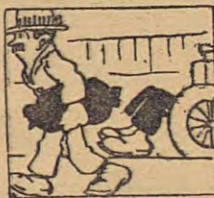
SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT.—Rodolins incomplets.—1. D. Pep fè un pessebre aspira — i per zixò se'n va a la fira. — 2. Per guarnir el naixement — va comprar un molí de vent. — 3. Amb el vent el molí anava — i en Pep Sirera volava. — A la frase feta: Alçar la veu. — A l'entreteniment: Una copa de xampany. — Al jeroglific: Qui canta els seus mals espanta.

Una vegada hi havia un pobre home que els seus creditors no el deixaven viure tranquil.

Quan anava pel carrer, sempre s'havia d'amagar per por de què li presentessin el compte.

Tan prompt com sortia de dintre un carreró, per esquivar un creditor, com s'havia d'amagar sota d'un auto...

...per esquivar-ne un altre. Decidit a acabar amb aquest estat de coses, rumia la manera de passejar tranquilament...

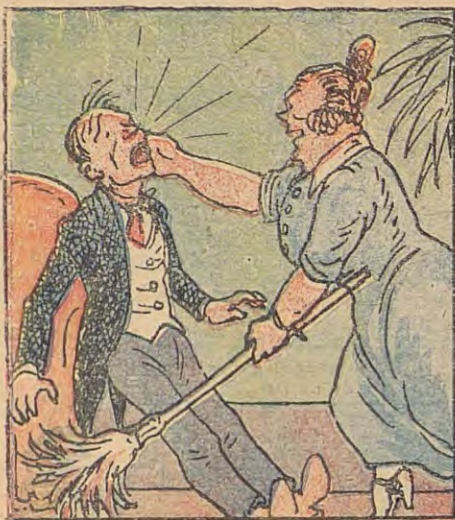
...sense ésser conegut per ningú. Per fi trobà la manera de convertir-se en ciutadà anònim.

Foradà convenientment el seu barret fort i des d'aquell dia pogué passar tranquil pels carrers sense ésser conegut pels «anglésos».

EL JIU-JIT-SU D'EN PAUET (1.ª part)

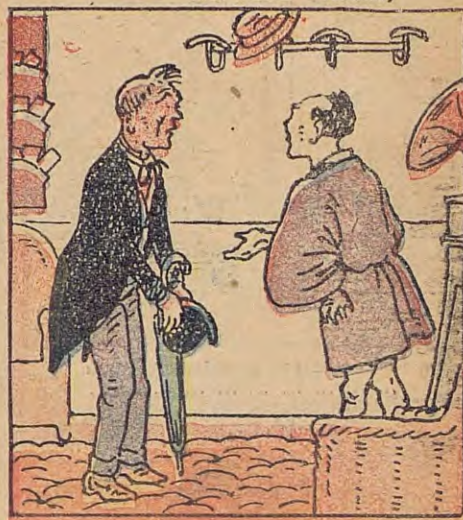
(per terra cassana)

En Pauet té una muller amb un gènit d'esperver. I cada dia, el pobret, té de patir un ratet.

Ell prou voldria imposar-se, mes no sap com defensar-se. Fins que l'home al fi es capté que el jiu-jit-su va tan bé.

I, sense dir-ho a ningú, se'n va a veure a en Raku. ben resolt, com es diu Pau, a aprendre's alguna clau.

En Raku, que és molt atent, se n'apodera al moment i mantes claus li ha ensenyat fins que el té ben mareiat

Després, li dona un llibret dient al senyor Pauet: —«Tots els dubtes que tingueu, amb el llibre els resoldreu».

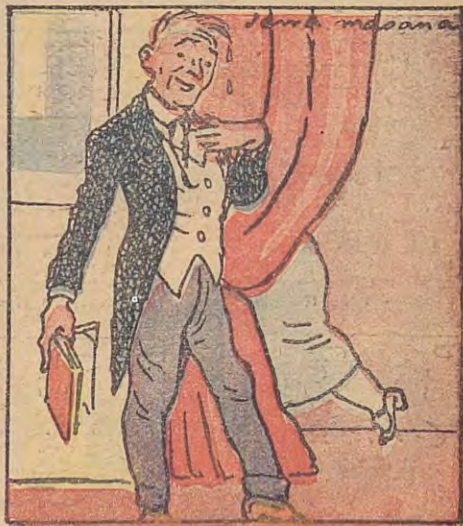
Arriba a casa el senyó amb fums de Napoleó i així que veu a sa esposa a lluita fera és disposa.

Diu el llibre: — «Butetada, es contesta amb mossegada; i si el contrincant s'engresca, cop de cap a la ventresca».

El senyor Pau, amatent, tussa el lloc exactament. I per tot això alarmada, ella es bat en retirada.

I en Pauet queda admirat perquè es creu que ja ha guanyat. Es ben trist, però s'ha de dir: el drama no acaba aquí!